Elias, Glöd och en sak till

Mamma och pappa

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Bakom huset hoppade bäcken mellan runda stenar. Där hittade Elias ett ägg, större än hans fotboll och prickigt som en öring. När han höll handen över skalet blev handflatan varm. Knäpp! En spricka sprang tvärs över ägget.

En liten grön nos stack ut, sedan två gula ögon. ”Jag heter Glöd”, pep draken. Han drog in luft och frustade. Poff! Bara en grå rökring. ”Drakbergets stenport stänger när solen går ner. Jag måste hem.” Elias såg de tre taggiga topparna långt borta. Solen hade redan börjat luta åt deras håll. ”Då går vi”, sa han. Men Glöd nosade mellan stenarna.

Mellan två stenar låg en randig bäcksten. Glöd rullade den med båda tassarna tills den dunkade mot Elias sko. ”Den låter som vatten.” Han skakade den försiktigt. Tre sandkorn rasslade därinne.

”En sak till, till boet”, sa Glöd och puttade stenen mot Elias axelväska. Elias lade i den, fast väskan genast drog lite snett. ”Bara den här”, sa han. De följde bäcken tills vattnet smet in under ormbunkarna och granarna stod tätt. ”Var är berget nu?” frågade Glöd. Elias tittade upp mot grenarna. ”Jag ska se.” Han satte foten på en låg gren.

Elias klättrade som när han letade bra kojgrenar: hand, fot, knä mot barken, sedan högre. Från en stadig gren såg han tre toppar och en tunn vit strimma mellan dem. ”Forsen”, ropade han. ”Hängbron är där!”

Glöd flaxade efter, kom en halv handbredd upp och landade med rumpan i mossan. Där låg en bit silvrig björknäver. Han vek den runt stenen i väskan. Prassel, prassel. ”En sak till, till boet.” Elias klättrade ner igen. Framför dem låg skogen som en vägg av stammar, och under grenarna var det redan skumt.

Grenarna grep tag i Elias hår, och en kotte fastnade i Glöds svans. ”Skogen har för många armbågar”, sa Elias och kröp under en låg gren.

På andra sidan låg en blå fjäder, blank som en knapp. Glöd stoppade den bakom örat, tittade på Elias och band sedan fast den vid väskans rem med en ranka. ”En sak till, till boet.” Då såg de marken framför sig. Ett fotspår, stort som ett badkar, hade tryckt ner mossan. Elias lade sin hand mot kanten. Fotspåret pekade samma väg som de gick. Sedan såg han nästa. Och nästa.

De följde de stora fotspåren, ett efter ett efter ett. I det tredje låg vatten kvar som i en liten damm. Glöd doppade en klo, krafsade i kanten och fick loss en torr lerklump med glittrande gruskorn.

”Den har jättestänk på sig”, sa han och höll upp den. Elias såg på väskan. Den klonkade av sten, prasslade av näver och vippade med fjäder. ”Glöd, vi måste hinna till porten.” Glöd höll lerklumpen tätt intill magen. ”En sak till, till boet.” Då hördes ett långt gnissel mellan träden. Forsen var nära.

Hängbron hade två rep, slitna plankor och hål där plankor borde ha suttit. Elias drog i den första knuten. Den höll. Han drog i den andra. Den höll också, fast den såg sur ut.

”Jag går först”, sa han. ”Du sätter tassarna där jag sätter fötterna.” Glöd nickade. Väskan gled åt sidan, och den randiga stenen dunkade mot räcket. ”Inga fler saker”, sa Elias. På andra sidan väntade grottan med kristallerna. Bakom den reste sig Drakberget. Bron gnällde när Elias tog första steget.

Halvvägs över bron blåste vinden upp mellan plankorna. Glöd höll fast sig med klorna, men rankan kring väskan fastnade i ett flisigt bräde. Elias ryckte i remmen. Brädet lossnade med ett knak.

”Elias!” pep Glöd. Elias kastade sig ner på knä och grep drakens framtassar. Väskan gled och vände sig upp och ner. Stenen ploppade ner i forsen. Nävern seglade som en liten båt. Fjädern försvann i skummet, och lerklumpen sprack mot en sten. Bron gungade vilt, men Elias drog Glöd tätt intill repet. Hur skulle de hinna nu?

När de kom över stod Glöd stilla vid grottöppningen. En liten rökring kom ur hans nos och gick sönder i vinden. ”Min sten”, sa han. ”Och fjädern.”

Elias tittade mot berget. Solen var bara en tunn orange skiva bakom stammarna. Han ville säga att de kunde leta nya saker, men först måste de gå. ”Jag bär den tomma väskan”, sa han och drog åt remmen. Inne i grottan stack kristaller ut ur väggarna. Längre in var det svart, svart, svart. ”Vi ser inget”, viskade Glöd. Elias lade handen på den kalla väggen. ”Då börjar vi här.”

Efter fyra steg åt mörkret upp allt ljus. Elias såg inte sina skosnören. Han höll ena handen mot väggen och sträckte den andra bakåt. Glöd lade sin varma klo i den.

”Om jag kunde spruta eld”, sa Glöd, ”skulle jag göra en fackla.” Han försökte. Poff! En rökring flöt förbi Elias kind. Kristallen vid hans hand blev ljummen, och långt inne i den blinkade något grönt. Elias mindes det varma ägget bland bäckstenarna. ”Blås igen”, sa han. ”Inte på mörkret. På kristallen.”

Glöd blåste försiktigt. Ingen låga kom, men värmen kröp in i kristallen. Den lyste grön som en lysmask i en glasburk. När Glöd värmde nästa kristall tändes den också.

”De lyser av din varma andedräkt”, sa Elias. ”Men bara en stund.” Det gröna ljuset visade en smal hylla längs en spricka i golvet. På andra sidan fortsatte gången, men en klippkant stod i vägen. Små stenar stack ut som trappsteg, högt över sprickan. Glöd stirrade upp. ”Mina tassar når inte.” Elias såg sig omkring efter något som inte vickade.

Bakom en sten låg torra grenar, fastkilade efter ett gammalt ras. Elias kände på den första. Vick. Den andra. Vick. Den tredje låg stadigt mellan två klippor.

”När jag bygger koja börjar jag inte med taket”, sa han. ”Jag börjar med något som står.” Han valde tre grenar och band dem med sega rötter från taket. Glöd höll emot med båda tassarna och värmde kristallerna, en i taget, så Elias såg knutarna. Det blev ingen stilig koja. Det blev en liten klätterställning. Elias provade den försiktigt. Ovanför kanten hördes ett djupt muller.

Elias klättrade över kanten först. Han höll ner handen, och Glöd satte tassen i den och tog sig upp. Framför dem stod Drakberget. I sidan fanns en rund stenport som redan gled igen.

Ur skuggan kom stora drakar, gröna i olika nyanser, med horn som böjda grenar. En nosade på Glöd. En annan petade varsamt på hans vinge. Glöd sprang fram, och de långa halsarna böjde sig ner omkring honom. Porten stannade med ett dovt dunk. Elias tog ett steg bakåt mot stigen hem. Då vände Glöd sig om och drog in luft så magen blev rund.

Först kom en rökring. Sedan en till. Elias kände igen dem och började le. Glöd knep ihop ögonen, stampade med framtassen och frustade en gång till.

Då flög en smal orange låga upp i kvällsluften. Den lyste på stenporten och värmde Elias kinder. Glöd såg så häpen ut att han nästan ramlade baklänges. En stor drake sköt fram ett glänsande grönt fjäll med klon. Glöd puttade det mot Elias. ”En sak till, till kojan”, sa han. Långt senare, vid bäcken, hängde fjället varmt från en kvist vid Elias koja, medan tre små rökringar steg över Drakberget.

Elias, Glöd och en sak till

När Elias hittar ett varmt ägg bland stenarna i bäcken kläcks Glöd, en liten grön drake som måste hinna hem till Drakberget före solnedgången. Men Glöd vill ta med sig en sak till till sitt bo, och snart blir vägen både mörk, ranglig och alldeles för tung.

sagatilldig.se